

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

PŘÍPAD HARRYHO BOSCHE

MICHAEL
CONNELLY

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

MICHAEL
CONNELLY

2017

Copyright © 2016 by Michael Connelly
Translation © 2017 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE WRONG SIDE OF GOODBYE,
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Company, New York 2016,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Petra Biache
Korektorky: Karla Bedrlíková a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2017

ISBN 978-80-7498-231-6

*Pro Vin Scullyovou
Děkuji nastotisékrát*

Vyřítili se z úkrytu v gigantické trávě směrem k místu, kde přistála helikoptéra. Pětice mužů se rozdělila, aby mohla naskočit z obou stran, a jeden z mužů řval: „Běž! Běž! Běž!“ jako by kterýkoli z nich potřeboval popohnat, jako by bylo nutné, aby jim někdo připomínal, že tohle jsou nejnebezpečnější vteřiny v jejich životě.

Vítr od vrtule ohýbal trávu až k zemi a rozháněl kouř ze signální dýmovnice na všechny strany. Turbína nabrala otáčky, aby byla připravena na pokyn zvednout tak těžký náklad, a její řev všechny ohlušil. Kulometčíci u dveří postupně každého chytili za popruhy batohů a vtáhli je na palubu. Během chvilky byl vrtulník znovu ve vzduchu. Zdálo se, že si vlastně sedl jen na okamžik, jako když se vážka dotkne vodní hladiny.

Vrtulník se naklonil na stranu v pomalé zatáčce a před dveřmi na levé straně se objevila řada stromů. Ve stejném okamžiku se mezi fíkovníky zableskly výstřely z hlavně. Kdosi zařval: „Ostřelovači!“ – jako by snad střelec u dveří potřeboval okomentovat, co má před sebou.

MICHAEL CONNELLY

Byla to léčka. Tři záblesky, tři ostřelovači. Čekali, až se vrtulník líně zvedne a na vzdálenost dvou set metrů se stane snadným cílem.

Střelec zahájil palbu ze své M60 a olovo z kulometu začalo kosit vrcholky stromů. Ostřelovači však neustávali ve střelbě. Hladký trup vrtulníku neměl žádné pancéřování. Takhle se kdysi rozhodl někdo tisíce kilometrů odtud, protože dal přednost rychlosti a obratnosti před zbytečnou váhou a také ochranou.

Jedna kulka zasáhla kryt turbíny a hlasité bouchnutí připomnělo jednomu z bezmocných mužů zvuk baseballového míčku, který po špatném odpalu dopadl na kapotu auta stojícího za hřištěm. Následovalo tříštění skla, když další kulka prošla kokpitem. Byla to rána, jaká se podaří jednou z miliónu, protože zasáhla pilota i kopilota. Pilot byl na místě mrtvý a kopilot se chytil rukama za hrdlo v instinktivní, avšak zoufalé snaze zastavit krev, která mu proudila z těla ven. Helikoptéra se roztočila proti směru hodinových ručiček a stala se neovladatelnou. Naklonila se směrem od stromů a zamířila přes rýžová políčka. Chlapi vzadu začali bezmocně rvát. Muž, kterému se před okamžikem vybavil baseballový míček, se pokusil zorientovat. Svět za trupem se točil. Upřel pohled na jediné slovo na kovové stěně dělicí kokpit od nákladového prostoru. Stálo tam „Advance“, přičemž čárku v písmenu A tvořila šipka ukazující směrem vpřed.

Muž z toho slova nespustil oči, ani když řev chlapů kolem něj zesílil, a on ucítil, jak vrtulník ztrácí výšku. Sedm měsíců čekání v záloze najednou vystřídala velmi zkrácená služba. Bylo mu jasné, že zpátky už se nevrátí. Tohle byl konec.

Poslední, co uslyšel, byl čísi výkřik: „Držte se! Držte se!“ –

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

jako by snad bylo možné, že by náraz někdo na palubě přežil, nemluvě o plamenech, které jistě přijdou po něm. O kulometech Vietcongu už pak vůbec nemělo smysl uvažovat.

Zatímco ostatní v panice řvali, on si jen sám pro sebe zašeptal jedno jméno.

„Vibiano...”

Věděl, že už ji nikdy neuvidí.

„Vibiano...”

Vrtulník se zabořil do jednoho z bahnitých rýžových políček a vrtule se rozletěla na milión kovových kousků. V příštím okamžiku se vznítilo rozlité palivo a po palubě vraku i po bahnité vodě se rozběhly plameny. Do vzduchu se vyvalil oblak černého kouře a označil vrak stejně, jako prve dýmovnice místo přistání.

Ostřelovači dobili zbraně a čekali, až se objeví záchranné vrtulníky.

KAPITOLA 1

Boschovi nevadilo čekat. Měl opravdu nádherný výhled. Nechtělo se mu sedět na gauči v místnosti pro hosty; namísto toho stál s tváří téměř u skla a shlížel přes střechy domů v centru až k Atlantskému oceánu. Byl v padesátém devátém patře budovy U.S. Bank Tower a Creighton ho nechával čekat, protože takhle to dělal vždy už od doby, kdy pracoval v Parker Center, kde sídlila LAPD. Tam byl ovšem z místnosti pro hosty vidět jen kousek radnice. Creighton se od chvíle, kdy skončil u losangeleské policie, přestěhoval jen o pět bloků směrem na západ, ale o to se posunul výš, až do oblačných výšin místních finančních bohů.

Navzdory tomu výhledu však Bosch stejně nechápal, proč si někdo zřizuje kancelář v mrakodrapu. Tohle byla nejvyšší budova západně od Mississippi a už se stala dvakrát cílem teroristických útoků, naštěstí zmařených. Bosch si uměl představit, že kromě standardního stresu z práce musejí každé ráno všichni, kdo sem vstoupí velkými skleněnými dveřmi, pociťovat ještě strach o život. Možná se jim však brzy uleví,

MICHAEL CONNELLY

protože jen pár bloků odtud vyrůstá další skleněná věž tyčící se až k nebi s názvem Wilshire Grand Center. Jakmile bude dokončena, stane se právě tato budova nejvyšší západně od Mississippi a zřejmě převezme i roli vyhledávaného cíle.

Bosch byl nadšený z každé příležitosti podívat se na své město takhle z výšky. Ještě jako mladý detektiv často brával služby navíc jako pozorovatel v jedné z policejních helikoptér, jen aby se mohl proletět nad Los Angeles a připomenout si, jak je nekonečně rozlehlé.

Podíval se pod sebe na dálnici číslo 110, byla zasekaná až k historickému centru South-Central. Taky si všiml, kolik je na střechách pod ním heliportů. Vrtulník se v poslední době stal dopravním prostředkem prominentů. Do práce v aréně Staples Center prý létali dokonce někteří z lépe placených basketbalistů.

Sklo bylo tak silné, že přes něj neprošel žádný zvuk. Město pod Boschem bylo tiché. Slyšel jen, jak recepční kousek za ním stále dokola zvedá telefon a zdraví: „Trident Security. Co pro vás mohu udělat?“

Boschův pohled padl na rychle se pohybující policejní vůz mířící na jih od Figueroa směrem k čtvrti přezdívané L.A. Live. Viděl velké 01 na víku kufru a poznal, že auto patří Centrální divizi. Brzy se za ním objevil policejní vrtulník s označením LAPD, který letěl níže, než Bosch v tuhle chvíli stál. Bosch ho sledoval pohledem, když ho vyrušil hlas přicházející zezadu.

„Pane Boschi?“

Otočil se a spatřil uprostřed místnosti ženu. Nebyla to ovšem recepční.

„Jmenuji se Gloria. Mluvili jsme spolu po telefonu,“ řekla.

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

„Aha, ano,“ odpověděl Bosch. „Vy jste asistentka pana Creightona.“

„Ano, ráda vás poznávám. Můžete jít dál.“

„To je fajn. Ještě chvilku a skočil bych dolů.“

Neusmála se. Vyvedla Bosche dveřmi na chodbu, kterou zdobily zarámované akvarely pověšené v dokonalých roze-stupech.

„Je to nárazuvzdorné sklo,“ odpověděla. „Vydrží sílu hurikánu kategorie pět.“

„To jsem rád, že to vím,“ poznamenal Bosch. „A dělal jsem si srandu. Váš šéf je známý tím, že nechává lidi čekat, dělal to už jako zástupce vedoucího policejního oddělení.“

„Ale? Opravdu? Tady jsem si ničeho takového nevšimla.“

To Boschovi nedávalo smysl, protože ho právě vyzvedla po patnácti minutách, které uběhly od smlouveného času schůzky, na kterou přišel včas.

„Určitě se to dočetl v nějaké příručce pro vedoucí pracovníky, když povyšoval,“ řekl Bosch. „Znáte to, ne? Necháte lidi čekat, i když přijdou přesně. Když je pak pozvete dovnitř, máte navrch a zároveň tím dáváte najevo, že máte spoustu práce.“

„Tuhle obchodní strategii neznám.“

„To je spíš policejní strategie.“

Vešli do kancelářských prostor. V první kanceláři stály dva oddělené stoly. U jednoho seděl muž v obleku, tak dvacetiletý, druhý stůl byl prázdný a Bosch předpokládal, že patří Glorii. Prošli mezi nimi ke dveřím, Gloria je otevřela a ustoupila stranou.

„Račte dál,“ řekla. „Mohu vám přinést vodu?“

„Ne, děkuji,“ odpověděl Bosch. „Není třeba.“

MICHAEL CONNELLY

Bosch vstoupil do ještě větší kanceláře, v níž byl pracovní stůl umístěný po levé straně, zatímco v té pravé tvořily dvě pohovky a skleněný konferenční stůl část pro neformální posezení. Creighton seděl za stolem a dával tím najevo, že schůzka s Boschem bude naopak formální.

Už to bylo více než deset let, co Bosch viděl Creightona osobně. Nepamatoval si, kdy se naposledy setkali, ale předpokládal, že to bylo při poradě jednotky, na kterou přišel Creighton učinit nějaké prohlášení týkající se finančních fondů na přesčasy nebo cestáky. Creighton měl tehdy kromě jiných řídicích povinností na starosti finance – nebo spíš hledání skrytých rezerv a šetření. Proslavil se tím, že vydal velmi přísné nařízení týkající se proplácení přesčasů, o které museli zaměstnanci žádat na speciálních zelených formulářích a které museli mít schválené od nadřízeného. Vzhledem k tomu, že schválení, nebo spíše neschválení, přišlo většinou až poté, co byl přesčas odpracován, chápali všichni tenhle nový systém jako snahu odradit policisty od práce přesčas, a nebo, což bylo ještě horší, je měl přimět pracovat přesčas zdarma a bez nároku na náhradní volno. Muselo to být zhruba v téhle době, kdy si Creighton vysloužil univerzálně používanou přezdívku „Kretén“.

Třebaže Creighton krátce poté odešel od policie do soukromého sektoru, jeho „zelené příšery“ se stále používaly. Nezanechal po sobě žádnou historku o odvážné záchranné akci, ani o přestřelce, při níž by zneškodnil gangstera ze samé špičky ledovce. Zanechal po sobě zelený formulář na neproplácení přesčasů.

„Harry, pojd' dál,“ řekl Creighton. „Posaď se.“

Bosch přešel ke stolu. Creighton byl o pár let starší než

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Harry, ale vypadal dobře. Stál za stolem a podával mu ruku. Na sobě měl šedý oblek šitý na míru na jeho udělané tělo. Byly z něj cítit peníze. Bosch mu potřásl pravicí a pak se posadil na druhou stranu stolu. Na tuhle schůzku se nijak zvlášť neoblékl: seděl tu v modrých džínách, modré riflové košili a popelavém manšestrovém saku, které měl už dobrých dvanáct let. Všechny pracovní obleky z dob, kdy ještě sloužil u policie, dnes visely bezpečně uložené v igelitových pytlích. Neměl v úmyslu žádný z nich vytahovat jen kvůli schůzce s Kreténem.

„Jak se máte, šéfe?“ zeptal se.

„Už nejsem šéf,“ odpověděl Creighton se smíchem. „To bylo dávno. Klidně mi říkej Johne.“

„Tak jo, Johne.“

„Promiň, že jsi musel čekat. Měl jsem na telefonu zákazníka a zákazník je až na prvním místě, nemám pravdu?“

„Jasně, v pohodě. Kochal jsem se výhledem z okna.“

Okno za Creightonem nabízelo výhled na opačnou stranu, na severovýchod přes čtvrt s názvem Civic Center až na zasněžené vrcholky hor u San Bernardina. Bosch však hádal, že Creighton si tuhle kancelář nevybral kvůli horám. Tím důvodem bylo spíš správní centrum města Civic Center. Od svého stolu totiž shlížel na věže radnice, budovu policie i na budovu Los Angeles Times. Creighton byl nyní nad všemi.

„Dívat se na svět odtud je skutečně úchvatné,“ přikývl Creighton.

Bosch rovněž přikývl a přešel k věci.

„Tak jo,“ řekl. „Co pro tebe můžu udělat, ... Johne?“

„No, hlavně bych ti rád poděkoval, že jsi vůbec přišel,

MICHAEL CONNELLY

i když jsi nevěděl, co po tobě chci. Gloria říkala, že nebylo lehké tě přesvědčit.“

„Jo, to nebylo, omlouvám se. Ale řeknu ti to stejné, co já. Jestli jde o práci, nemám zájem. Já už práci mám.“

„Slyšel jsem. V San Fernandu. Ale tam jsi jenom jako detektiv dobrovolník, ne?“

Řekl to poněkud posměšným tónem a Bosch si vybavil repliku z filmu, který kdysi viděl: „Pokud nejste policajt, jste takhle malinký.“ Ta věta se dala vykládat tak, že pokud pracujete pro malé policejní oddělení, jste taky takhle malinký.

„Mám tolik práce, kolik chci,“ odpověděl. „A taky mám soukromou licenci a čas od času něco vezmu.“

„Všechno po známotech, že?“ řekl Creighton.

Bosch se na něj na okamžik zadíval.

„Má na mě udělat dojem, že sis mě prověřil?“ zeptal se nakonec. „Nemám zájem tady pracovat. Je mi jedno, za kolik by to bylo, a nezajímá mě, jaké bych měl případy.“

„Dobře, tak já se tě na něco zeptám, Harry,“ řekl Creighton. „Víš, co tady děláme?“

Bosch se podíval Creightonovi přes rameno na zasněžené hory a teprve pak odpověděl.

„Vím, že zajišťujete top ochranu pro lidi, co si to můžou dovolit,“ řekl.

„Přesně tak,“ přikývl Creighton.

Ukázal tři prsty na pravé ruce a Boschovi došlo, že jimi znázorňuje trojzubec, anglicky trident, který měla jeho firma v názvu.

„Trident Security,“ řekl Creighton. „Specializujeme se na ostrahu financí, technologií i osob. Pobočku v Kalifornii jsem založil před třemi lety. Máme základnu tady, v New Yorku,

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Bostonu, Chicagu, Miami, taky v Londýně a ve Frankfurtu. Chystáme se otevřít zastoupení v Istanbulu. Jsme ohromný podnik, máme tisíce klientů, a ještě mnohem více kontaktů na odborníky v oboru.“

„Tak to jste dobří,“ pokýval hlavou Bosch.

Než se sem vydal, strávil asi deset minut u počítače a zjišťoval si, co je Trident zač. Tuhle bezpečnostní agenturu pro smetánku založil v New Yorku už v roce 1996 poštovní magnát Dennis Laughton, kterého předtím unesli a vydírali na Filipínách. Laughton si hned zezачátku najal jako předáka bývalého příslušníka newyorské policie a stejně to pak dělal v každém městě, kde otevřel pobočku. Vždy si vybral šéfa místní policie nebo alespoň někoho s vysokou šarží a získal si tím pozornost médií a taky jistotu, že s ním místní policie bude spolupracovat. Říkalo se, že se Laughton před deseti lety pokusil najmout policejního ředitele losangeleského oddělení, ale ten ho odmítl a on se pak musel spokojit s Creightonem.

„Řekl jsem tvé asistentce, že o místo u Tridentu nemám zájem,“ řekl Bosch. „Tvrdila mi, že jde o něco jiného, takže bych byl rád, kdybys přešel k věci, abychom si oba mohli jít po svém.“

„Můžu tě uklidnit, nenabízím ti práci u Tridentu,“ odpověděl Creighton. „Abych byl upřímný, pokud máme být schopni zvládat delikátní záležitosti, v nichž figurují naši klienti a policie, potřebujeme plnou podporu a respekt LAPD. S tebou jako oficiálním spolupracovníkem Tridentu bychom mohli mít v tomhle smyslu problém.“

„Mluvíš o mém soudním sporu.“

„Přesně tak.“

MICHAEL CONNELLY

Bosch se téměř celý minulý rok soudil s oddělením, kde pracoval více než třicet let. Zažaloval ho, protože byl přesvědčený, že ho nelegálně poslali do penze. Nadělal si tím případem spoustu zlé krve. Jako by najednou bylo jedno, že za svou kariéru s odznakem poslal za mříže víc než stovku vrahů. Soudní tahanice už skončily, ale někteří na oddělení, zejména ti v jeho vedení, ho stále považovali za nepřítele.

„Takže kdybys mě přetáhl do Tridentu, pokazilo by ti to vztahy s LAPD,“ řekl Bosch. „To chápu. Ale zároveň ode mě něco chceš, takže co je to?“

Creighton přikývl. Bylo načase, aby to vybalil.

„Říká ti něco jméno Whitney Vance?“ zeptal se.

Bosch přikývl.

„Samozřejmě, že ano,“ dodal.

„Tak ten pán je náš klient,“ řekl Creighton. „A staráme se taky o jeho firmu, Advance Engineering.“

„Whitneyemu Vanceovi musí být tak osmdesát.“

„Vlastně už mu je osmdesát pět. A...“

Creighton otevřel prostřední zásuvku svého stolu a vytáhl z ní papír. Položil ho na stůl, aby na něj viděli oba. Bosch si všiml, že je to vytisknutý šek s ještě neodtrženou stvrzenkou. Neměl na nose brýle, takže nepřečetl částku ani další podrobnosti.

„Chce s tebou mluvit,“ dokončil Creighton úvodní řeč.

„O čem?“ zeptal se Bosch.

„To nevím. Říkal, že jde o soukromou záležitost, a vyžádal si jmenovitě tebe. Řekl mi, že ji s nikým jiným než s tebou nebude řešit. Nechal mi tady podepsaný šek na deset tisíc dolarů. Ty peníze máš za schůzku s ním bez ohledu na to, jestli se dohodnete na další spolupráci, nebo ne.“

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Bosch nevěděl, co na to říct. V tuhle chvíli měl díky vyhranému soudnímu sporu peněz jako šlupek, ale většinu jich uložil na investiční účet s dlouhodobou výpovědní lhůtou. Chtěl si tak zajistit klidné stáří a slušná suma měla zůstat také jeho dceři. Ta ale měla před sebou ještě nejméně dva roky vysoké a pak ji čekalo nemalé školné za postgraduál. Dostávala sice hodně štědré stipendium, ale v brzké době bude třeba pokrýt ještě spoustu výdajů. Nebylo pochyb, že by deset tisíc dolarů uměl velmi dobře využít.

„Kdy a kde se má ta schůzka odehrát?“ zeptal se nakonec.

„Zítřka v devět ráno v domě pana Vance v Pasadeně,“ odpověděl Creighton. „Adresa je na šeku. A asi by ses měl trochu líp obléct.“

Bosch jeho sarkastickou poznámku mlčky přešel. Vytáhl z náprsní kapsy saka brýle. Nasadil si je a natáhl se pro šek. Byl vypsán na jeho plné jméno, Hieronymus Bosch.

Šek byl ve spodní části perforovaný. Pod dírkami byla napsána adresa a čas schůzky s poznámkou: „Přijďte beze zbraně.“ Bosch šek v označeném místě složil, a když ho schovával do kapsy u saka, zvedl oči ke Creightonovi.

„Půjdu odtud přímo do banky,“ řekl. „Vyberu ho, a pokud bude všechno v pořádku, může mě zítra čekat.“

Creighton se ušklíbl.

„Všechno bude v pořádku.“

Bosch přikývl.

„Takže to je asi všechno,“ řekl.

Zvedl se k odchodu.

„Ještě jedna věc, Boschi,“ zastavil ho Creighton.

Boschovi neušlo, že v průběhu deseti minut Creighton přepnul z oslovení křestním na příjmení.

MICHAEL CONNELLY

„Copak?“ zeptal se.

„Nemám ponětí, co po tobě ten staroch bude chtít, ale je pod mojí ochranou,“ řekl Creighton. „Je pro mě víc než klient a nechtěl bych, aby ho v tomhle věku někdo tahal za nos. Ať už po tobě bude chtít cokoli, chci být v obraze.“

„Tahal za nos? Jestli se nepletu, tak ty jsi volal mně, Creightone. Jestli tady zatím někdo někoho tahá za nos, tak on mě. A je jedno, kolik platí.“

„Můžu tě ujistit, že takhle to není. Jediné tahání, které připadá v úvahu, je to, že se potáhneš až do Pasadeny, za což jsi ale dostal deset tisíc dolarů.“

Bosch přikývl.

„Dobře,“ odpověděl. „Budu ti věřit. Zítra za tím starochem zajedu a zjistím, o co jde. Ale jestli se z něj stane můj klient, tak to bude jenom mezi ním a mnou. Nebudeš v obraze, pokud mi Vance výslovně neřekne, že tě mám do všeho zasvětit. Já takhle pracuju a je mi jedno, kdo je můj klient.“

Bosch zamířil ke dveřím. Když k nim došel, ještě jednou se otočil.

„A díky za ten výhled.“

Odešel a zavřel za sebou.

Po cestě ven se zastavil u stolu recepční a nechal si potvrdit parkovací lístek. Chtěl si být jistý, že těch dvacet dolarů zaplatí Creighton, stejně jako umytí auta, které si objednal k parkování.